

L'«Arxiu de la Sardana»

Caldria aixecar les campanes al vol si l'«Arxiu de la Sardana» ja fos un fet consumat. Cal que les aixequem a nutja veu, pel sol fet de fer-se. Esperem que reeixirà.

Joan Noguera i Solé és prou conegut per tot Catalunya i l'amor que ell ha posat per la sardana el fa mereixedor de tots els honors i totes les confiances. Ell és, doncs, qui fa ja de temps l'«Arxiu de la Sardana». No li manca l'entusiasme i l'amor a les coses nostres, que això requereix. Però, això sí, necessita l'ajuda de tots. Cal que tots els catalans que puguin l'ajudin en aquest afer.

Es per això que, plenament convençuts de la importància que això té i essent com sóc un amant fervorós de tots els caires de la nostra espiritualitat, faig la present crida a tots els catalans que puguin aportar la seva pedra o el seu granet d'arena a l'«Arxiu de la Sardana».

Quants i quants músics, directors de cobles o mestres compositors, deuen posseir a casa seva un envolum de sardanes caigudes en desús que no els fan més que nosa i no tenen altre destí que anar a parar al sac del drapaire! Això podria ésser d'una alta valor a l'«Arxiu de la Sardana».

Quantes i quantes golfes o armaris ascenicals guarden potser l'instrument que l'avi llufa a la plaça i avui potser ja no us és més que un destorb més. Això tindria un alt interès a l'«Arxiu».

Quantes fotografies de cobles o d'Aplecs sardanístics que avui ja comencen a tenir un valor històric hi deu haver escampades per ací i per allà de Catalunya!

Tot això seria un tresor ben estimable posat com cal a l'«Arxiu de la Sardana».

Això i mil coses més. Tot això que tingui relació amb nostra dansa.

Si poguessim assolir que tot Catalunya, per a mor a sí mateixa, es prengués amb veritable interès l'«Arxiu de la Sardana», quan venen els estrangers i admiren el nostre ball secular, en enterar-se que existeix un historial d'aquesta dansa de tot un poble que va endavant, tots ells el visitarien, i l'«Arxiu de la Sardana», passaria a ésser un tresor més i dels més valuosos del poble català.

Allà podria haver-hi totes les revistes que han tractat de la nostra dansa, postals, dibuixos i pintures amb ella relacionats, instruments i solfes que es perden llastimosament i tot això que avui, dispers, no és res o és ben poca cosa, passaria a formar un tot d'un valor indiscutible.

L'«Arxiu de la Sardana», doncs, està en marxa. Té el seu local al carrer de Masferrer, 1, pral., de la ciutat comtal, i no és solament «Arxiu de la Sardana» sinó que també és acadèmia d'instruments pastorils. Cal que de les noves promocions surtin noves valors per a suplir els Albert Martí, Enric Barnosell, Josep Coll, Ramon Rossell i altres. Cal que ens preocupem perquè aquests tresors que ens han llegat els avis no morin a les nostres mans, que seria tan com perdre un tros d'ànima nostra a més de la vergonya que això suposaria.

Esperem, doncs, que tothom que disposi de quelcom relacionat amb la nostra dansa, sigui insignificant o no, car en el món no hi ha cosa petita, ho tremetrà, ben desinteressadament restant sempre a la seva disposició, com és natural, si així ho sol·licita.

Hi haurà també en el mateix local de l'«Arxiu de la Sardana», una biblioteca on el sardanista pugui anar a llegir i així cultivar el seu esperit.

L'obra, doncs, que porta a cap Joan Noguera i Solé és d'una capdal importància. Cal que els autors i els editors catalans ajudin en el possible a fer que aquesta biblioteca sigui ben nodrida. I l'home ric que no pot contribuir-hi de cap altra manera, pot ajudar-hi materialment, monetàriament, pensant que contribueix en una obra de gran cultura catalana.

No hi ha pas dubte que tothom veurà amb simpatia l'obra que fa Joan Noguera i Solé. Però no n'hi ha prou amb veure-ho amb simpatia. Cal ajudar-ho amb tots els mitjans que estiguin al nostre abast. Al cap i a la fi, es tracta de la recopilació d'un tresor escampat per Catalunya que es fa per a Catalunya.

La nostra premsa diària anirà donant compte de tot el que se'n trameti, i tenim ben fundades esperances que tot Catalunya respondrà amb l'afecte que cal perquè l'«Arxiu de la Sardana» constitueixi, abans de no gaire, un veritable tresor espiritual de Catalunya i un veritable consultor i historial de la nostra dansa.

S. PERARNAU

Rápida

La mañana era primaveral. El sol empezaba a iluminar la tierra, y allá en lo alto de la montaña fronteriza un pueblecito gerundés, que como todos los de la región catalana, dan un aspecto simpatizante. Era Molló.

Rústico, desprovisto de grandes edificios que llaman la atención, penetramos en él por la calle de la Fuente después de recorrer desde Camprodón seis kilómetros.

Aunque nada de señorial tiene, encierra en sí una importancia primordial y grande para los visitantes. Esta importancia es la honradez que sus habitantes encierran. Allí todo es paz bienhechora, alegría en sus fiestas, nada ambicionan, nada les inquieta... Viven animados siempre del trabajo!

I al decir que viven del trabajo; se conceptua en el sentido de que desconocen completamente la vida viciosa y desconcertante que a cada paso nos encontramos en la actualidad.

Son como las hormigas, que recojen el sustento en verano, para cuando las nevadas coronen las crestas de las montañas pirinaicas, puedan estar cómodamente en sus hogares sin que les falte nada en los días de invierno, y junto al fuego de sus familiares, contar de vez en cuando alguna historieta.

P. ODAJET

DE CASA NOSTRA

No siguem rutinaris

L'Ajuntament de la nostra vila, fa unes quantes setmanes va acceptar ben encertadament, l'oferta que pel «Camp i de l'Arbre Fruiter» que té implantat la Diputació Provincial de Barcelona, li havia estat passada dels esporgadors d'oliveres anexas a n'aquell servei a la direcció experta de tècnics, per tal de que vingues a fer demostracions pràctiques del procediment d'empreses emprat en ço que fa referència a una rama tant important de l'agricultura, com és en el nostre país, la de les oliveres.

Els esporgadors de la Diputació sots la direcció